

Volksbund Deutsche Kriegsgräberfürsorge e.V.
Alfredstr. 213
45131 Essen

Kiel,

10.01.11

Betreft: Harry Herrmann, geb. 16.06.27, gev. 24.09.44

Zeer geëerde, beste Mevrouw Effgen,
we hebben een korte tijd terug met elkaar gebeld.
Ik zou u graag over mijn 17 jarige, in de Tweede Wereldoorlog
gestorven, broer Harry vertellen. Hij was net 17 geworden toen
hij stierf.

Mijn broer Harry was een aangename jongen. Hij was breed geïnteresseerd, zeer sportief en behulpzaam. Hij kwam op voor zijn zwakkere vrienden, wanneer die door grotere en sterkere jongens aangevallen werden. Harry kende geen angst. Het maakte hem ook niet uit, als hij een keer de mindere was. Hij had veel vrienden en was erg populair. Harry ging ook soms naar de bioscoop, wat hij heel leuk vond.

Hij was goed in het maken van muziek, tekende erg graag en kon goed zingen. Hij was goed gehumeurd en hij was erg sportief en won elk jaar een "sport-badge" bij de HJ (Hitler Jugend). Harry kreeg na zijn schooltijd een goede stageplek bij een bekende slager. Dat hadden mijn ouders geregeld. Maar al snel werd duidelijk voor zowel de slager als voor Harry dat hij helemaal niet voor deze baan geschikt was. Harry hield veel te veel van dieren. Hij kon geen dieren doden.

Daarom schreef hij zich in als vrijwilliger in Kiel om hoofdzakelijk na de luchtaanvallen te helpen bij de berging van de gewonden en doden. Harry was soms na zo'n zware inzet, emotioneel zo uitgeput dat hij zijn tranen niet meer kon verbergen. Mijn ouders konden hem dan ook niet troosten.

Harry ging bij de Rijksarbeidsdienst en in 1943 werd hij opgeroepen en gestationeerd in Neuengamme bij Hamburg. Ik geloof dat mijn ouders op dat moment niet wisten, dat Harry bij de RAD was. De jongens werden opgeroepen, zonder toestemming van de ouders te vragen.

Een aantal weken later, ontvingen mijn ouders het bericht, dat Harry als kanonnier in Holland aan het Albertkanaal ingezet was en daar is omgekomen. We waren allemaal zo geschrokken en betrokken, dat Harry, net 17 jaar gestorven was. Hij was nog maar een kind.

Mijn ouders zijn nooit over het verlies van Harry heen gekomen. Zij hebben het verdriet van Harry nooit kunnen verwerken. Na de oorlog wilden zij heel graag het graf van hun zoon om hem te bezoeken. Daarvoor gingen zij naar Eindhoven maar de begraafplaats was gesloten omdat alle soldaten herbegraven werden. Waarheen, kon men ons niet zeggen. Zij zijn daarna nog een keer naar Eindhoven gegaan omdat zij hoorden dat de herbegraving was uitgesteld. Maar ook toen was de begraafplaats gesloten en hebben mijn ouders het graf van hun zoon nooit gezien waardoor ze het verlies van Harry niet konden verwerken.

Mijn man en ik hebben de zoektocht naar het graf nooit opgegeven. Nadat we het adres gevonden hadden van de Duitse Graven dienst hebben we via de telefoon informatie gekregen over zijn graf wat in Ysselsteyn was. Wij zijn er op 5 augustus in 2010 naartoe gegaan en konden toen eindelijk pas afscheid nemen van mijn broer. Pas 67 Jaar nadat hij gestorven was. We waren erg onder de indruk van de zorg voor Duitse soldaten die allen in de oorlog zijn gestorven. Net als mijn broer.

Met vriendelijke groet verblijf ik u

B. Dorazilla